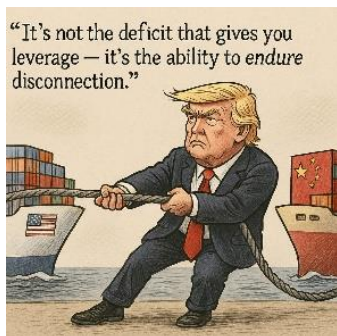

ประเด็น เศรษฐกิจ ฉบับที่ C25 30 เมษายน 68	วิทยาลัยการทัพบก
ประเด็น โครงสร้างห่วงโซ่อุปทานและการพึ่งพาเงินของสหรัฐฯ	สหรัฐฯ อาจแพ้สงครามการค้าบนสมมุติเศรษฐศาสตร์ในโลกที่เงินถือไฟสำคัญ
ประเด็นสำคัญ	- การใช้ภาษีสกุลการเป็นอาวุธเชิงยุทธศาสตร์ - ความเข้าใจผิดเรื่องอำนาจต่อรอง - จุดอ่อนที่ซ่อนอยู่ของสหรัฐฯ - การพึ่งพาเงินของสหรัฐฯ - สัญญาณการถอยในเชิงยุทธศาสตร์ - เมื่อทรัมป์เจรจากับจีนแบบผิดบริบท - มุมมองของนักวิชาการไทย

สงครามการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกาและจีนได้กลายเป็นปรากฏการณ์ที่ส่งผลกระทบรุนแรงทั้งต่อเศรษฐกิจภายในประเทศและระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ การที่ประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์เลือกใช้ภาษีสกุลการเป็นอาวุธหลักในการเจรจาทางการค้าและการกดดันทางยุทธศาสตร์นั้น อาจไม่สามารถอธิบายได้ภายใต้กรอบเศรษฐศาสตร์มหภาคดั้งเดิม แต่ควรทำความเข้าใจผ่านแนวคิด **ภูมิเศรษฐศาสตร์** (Goeconomics) ซึ่งมองว่า เครื่องมือทางเศรษฐกิจถูกนำมาใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายด้านอำนาจ การเมือง และความมั่นคงของรัฐ นอกจากนี้ ยังจำเป็นต้องพิจารณาแรงจูงใจของผู้นำทางการเมือง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความเป็นอิสระของธนาคารกลางและทิศทางนโยบายเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ประเทศเผชิญกับแรงกดดันจากทั้งปัจจัยภายในและภายนอก

ภูมิเศรษฐศาสตร์กับการใช้ภาษีสกุลการเป็นอาวุธเชิงยุทธศาสตร์ แนวคิดภูมิเศรษฐศาสตร์ เสนอว่า รัฐสามารถใช้เศรษฐกิจเป็นเครื่องมือในการสร้างอิทธิพล มิใช่เพียงเพื่อส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังมุ่งควบคุมและกำหนดพฤติกรรมของรัฐอื่น ตัวอย่างที่ชัดเจนคือการที่ทรัมป์นำนโยบายภาษีสกุลการแบบ “reciprocal tariff” มาใช้เพื่อบีบบังคับให้จีนและประเทศคู่ค้าอื่น ๆ ยอมรับเงื่อนไขใหม่ของสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้ แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับสิ่งที่ **Albert Hirschman** เคยเสนอไว้ใน *National Power and the Structure of Foreign Trade* ว่า การค้าไม่ได้เป็นเป้าหมายสุดท้ายในตัวเอง หากแต่เป็น “เครื่องมือของอำนาจระหว่างประเทศ” (instrument of international power)

ความเข้าใจผิดเรื่องอำนาจต่อรอง นักเศรษฐศาสตร์ Adam Posen ได้เตือนว่า สหรัฐอเมริกาประเมินความได้เปรียบทางการค้ากับจีนผิดพลาด โดยเข้าใจว่าการมีปริมาณการนำเข้าสินค้าจากจีนสูงจะเป็นไฟต์รองที่แข็งแกร่ง ในขณะที่ความเป็นจริงแล้ว การนำเข้าสินค้าจำนวนมากกลับสะท้อนถึงความพึ่งพิงเชิงโครงสร้างที่ลึกซึ้ง และการขาดแคลนแหล่งทดแทนที่ยั่งยืนภายในระบบห่วงโซ่อุปทาน Posen อธิบายว่า “It’s not the deficit that gives you leverage — it’s the ability to endure disconnection” ซึ่งหมายความว่า การขาด

ดุลการค้าไม่ใช่เครื่องมือในการสร้างอำนาจต่อรอง หากแต่เป็น “ความสามารถในการดำรงอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาฝ่ายตรงข้าม” ต่างหากที่เป็นตัวกำหนดความได้เปรียบเชิงยุทธศาสตร์ที่แท้จริง

จุดอ่อนที่ซ่อนอยู่ของสหรัฐฯ การผลิตในปัจจุบันอาศัยระบบห่วงโซ่อุปทานระหว่างประเทศ สหรัฐฯ พึ่งพาจีนในหลายภาคส่วน เช่น การประกอบ iPhone, การนำเข้าสินค้าอุปโภคบริโภค, และแร่หายากที่จำเป็นต่อการผลิตอาวุธหรือรถยนต์ไฟฟ้า ซึ่งจีนครองตลาดการแปรรูปกว่า 90% ทำให้การขึ้นภาษีของทรัมป์ไม่เพียงส่งผลต่อจีน แต่ย้อนกลับมาทำร้ายธุรกิจในประเทศ และผู้บริโภคเองผ่านต้นทุนและราคาที่สูงขึ้น

โครงสร้างห่วงโซ่อุปทานและการพึ่งพาจีนของสหรัฐฯ ปัจจุบัน การผลิตสินค้าเกิดจากห่วงโซ่อุปทานระหว่างประเทศที่ซับซ้อน แม้ประเทศสหรัฐฯ จะมีศักยภาพด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีขั้นสูง แต่ยังคงพึ่งพาการผลิตและวัตถุดิบจากต่างประเทศโดยเฉพาะจากจีน ซึ่งมีบทบาทสำคัญในห่วงโซ่อุปทานของสหรัฐฯ หลายภาคอุตสาหกรรม

ตัวอย่างเช่น สมาร์ทโฟน iPhone ซึ่งมีการประกอบในจีนกว่า 80% แม้การออกแบบยังคงอยู่ในสหรัฐฯ นอกจากนี้ จีนยังครองตลาดเครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือน เช่น เครื่องปรับอากาศและพัดลม ถึง 70–80% ทำให้สหรัฐฯ มีทางเลือกจำกัดในการหาสินค้าทดแทน ทั้งยังนำเข้าสินค้าอุปโภคบริโภค เช่น ของเล่น จักรยาน และยาปฏิชีวนะจากจีนในสัดส่วนสูงถึง 50–75% หากมีการจำกัดการนำเข้าสินค้าเหล่านี้ จะกระทบต่อราคาสินค้าและการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชน

ในอุตสาหกรรมด้านความมั่นคง เช่น เทคโนโลยีการทหาร ยานยนต์ไฟฟ้า และเครื่องมือแพทย์ จีนยังควบคุมกระบวนการแปรรูปแร่หายากกว่า 90% ล่าสุด อีลอน มัสก์ ซีอีโอของ Tesla ออกมายอมรับว่า บริษัทของเขาได้รับผลกระทบจากการที่จีนจำกัดการส่งออกแม่เหล็กแร่เอิร์ธที่จำเป็นสำหรับหุ่นยนต์ Optimus ซึ่งเน้นย้ำถึงความเปราะบางของห่วงโซ่อุปทานสหรัฐฯ ในเทคโนโลยีขั้นสูง

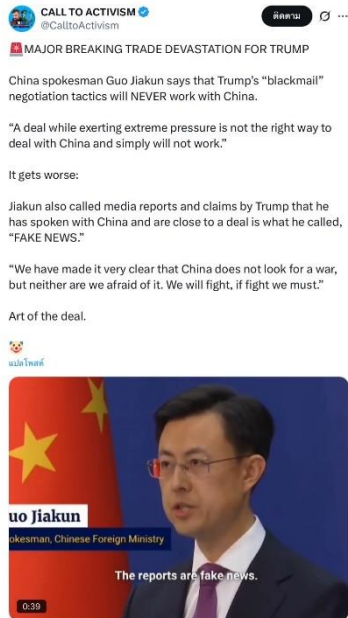
ด้วยเหตุนี้ สหรัฐฯ ไม่สามารถใช้นโยบายภาษีศุลกากรอย่างแข็งกร้าวต่อจีนได้โดยไม่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจภายใน เพราะต้นทุนการผลิตจะสูงขึ้นและผู้บริโภคจะต้องเผชิญกับราคาที่แพงขึ้น หรือภาวะขาดแคลนสินค้า สถานการณ์นี้สวนทางกับสมมติฐานของรัฐบาลสหรัฐฯ ภายใต้ทรัมป์ที่เชื่อว่า "การนำเข้ามากกว่าคืออำนาจต่อรอง" ทั้งที่ในความเป็นจริง ความพึ่งพิงเชิงโครงสร้างต่อจีนนี้เองที่เป็นจุดอ่อนเชิงยุทธศาสตร์ ซึ่งจำเป็นต้องแก้ไขด้วยแผนระยะยาว ไม่ใช่การตอบโต้แบบเฉียบพลัน

แรงกดดันทางการเมืองกับการเงินของสหรัฐฯ ในช่วงสมัยดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ได้เกิดกระแสเรียกร้องอย่างต่อเนื่องให้ธนาคารกลางสหรัฐฯ (Federal Reserve: Fed) ลดอัตราดอกเบี้ยโดยเร็วที่สุด เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ท่าทีดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงแรงกดดันทางการเมืองที่เริ่มเข้ามาแทรกแซงการดำเนินงานของ Fed ซึ่งโดยหลักการแล้วควรดำรงความเป็นอิสระจากฝ่ายบริหาร เพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในระยะยาว

สัญญาณการถอยในเชิงยุทธศาสตร์ "ประตูทุกบานเปิดแล้ว ตอนนี้ทุกอย่างขึ้นอยู่กับจีนฝ่ายเดียวว่าจะเจรจาภาษีการค้าไหม" เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2025 สก็อตต์ เบสเซนต์ (Scott Bessent) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังสหรัฐฯ ให้สัมภาษณ์กับ CNBC ว่า จีนควรเป็นฝ่ายเริ่มต้นกระบวนการลดความตึงเครียดทางการค้า เนื่องจากจีนมีปริมาณการส่งออกสินค้ามายังสหรัฐฯ มากกว่าที่สหรัฐฯ ส่งออกไปยังจีนถึงห้าเท่า นอกจากนี้ เบสเซนต์ยังชี้ว่าภาษีศุลกากรที่สหรัฐฯ เรียกเก็บจากสินค้าจีนสูงถึง 145% และภาษีที่จีนเรียกเก็บจากสินค้าสหรัฐฯ สูงถึง 125% นั้น ไม่สามารถดำเนินต่อไปได้อย่างยั่งยืน พร้อมคาดการณ์ว่าจะมีการลดระดับความตึงเครียดทางการค้าลงในอนาคต ทั้งนี้ เขายังระบุว่าการเจรจา

อย่างเป็นทางการระหว่างสองประเทศยังไม่ได้เริ่มต้น แต่มีแนวโน้มที่สหรัฐฯ และจีนอาจบรรลุข้อตกลงได้ในอนาคต หากสามารถหาจุดร่วมที่เหมาะสมได้

ประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ก็ได้แสดงท่าทีที่อ่อนลง โดยกล่าวว่าภาษีศุลกากรต่อจีนนั้นจะ "ลดลงอย่างมาก" แม้จะไม่ถึงระดับศูนย์ก็ตาม เขายังระบุว่าไม่ต้องการใช้ท่าทีที่แข็งกร้าวกับจีน และหวังว่า จะสามารถบรรลุข้อตกลงทางการค้าในอนาคตอันใกล้

เมื่อทรัมป์เจรจากับจีนแบบผิดบริบท ท่าทีและกลยุทธ์ของ

ประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ในการเจรจากับจีนนั้น มักเน้นการใช้แรงกดดันและคำขู่เป็นเครื่องมือสำคัญ ภายใต้แนวคิดที่เขาเรียกว่า “The Art of the Deal” ซึ่งอาศัยการสร้างแรงกดดันสูงสุดเพื่อต่อรองผลประโยชน์ อย่างไรก็ตาม กลยุทธ์เชิง “blackmail” นี้กลับถูกวิพากษ์อย่างรุนแรงจากฝ่ายจีน โดยเฉพาะคำแถลงของ Guo Jiakun ซึ่งแสดงจุดยืนชัดเจนว่า “การทำข้อตกลงภายใต้แรงกดดันอย่างรุนแรงไม่ใช่วิธีที่ถูกต้องในการเจรจากับจีน และมันจะไม่ได้ผล”

Guo ยังเน้นว่า จีนไม่ต้องการสงครามแต่ก็ไม่เกรงกลัวต่อมัน พร้อมระบุว่า “เราจะสู้ หากจำเป็นต้องสู้” นอกจากนี้ยังได้ปฏิเสธคำกล่าวของทรัมป์ที่อ้างว่าการเจรจากำลังคืบหน้า โดยชี้ว่า “สิ่งที่ทรัมป์พูดว่าใกล้จะบรรลุข้อตกลงแล้ว เป็นเพียงข่าวปลอม” ข้อวิจารณ์เหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าจีนมองว่าทรัมป์กำลังสร้างภาพลวงตาทางการเมือง มากกว่าการดำเนินการเจรจาอย่างจริงจังเชิงเศรษฐกิจ ซึ่งขัดแย้งกับ

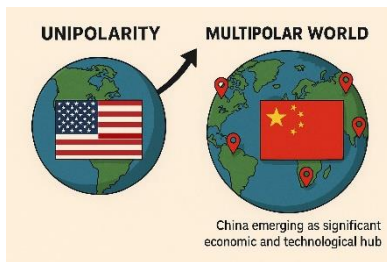
วิธีการเจรจาของจีนที่ตั้งอยู่บนหลักการและความมั่นคงทางยุทธศาสตร์

จีนได้ปฏิเสธข้อกล่าวอ้างของสหรัฐฯ ที่ว่ามีการเจรจาทางการค้าเกิดขึ้น โดยระบุว่าไม่มีการติดต่อหรือการเจรจาใด ๆ และวิพากษ์วิจารณ์สหรัฐฯ ว่าเผยแพร่ข้อมูลที่ไม่เป็นความจริง ทั้งนี้ *The Washington Post* ได้จัดทำสถิติจำนวนครั้งที่ทรัมป์กล่าวเท็จหรือบิดเบือนข้อมูลอย่างเป็นทางการ โดยระบุว่าในช่วงดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ทรัมป์ได้กล่าวเท็จหรือให้ข้อมูลที่ทำให้เข้าใจผิดมากกว่า 30,000 ครั้ง

การเปลี่ยนแปลงท่าทีของสหรัฐฯ สะท้อนถึงความยอมรับในข้อจำกัดของแนวทางภูมิเศรษฐศาสตร์ที่เน้นการใช้มาตรการทางเศรษฐกิจเป็นเครื่องมือทางการเมืองโดยไม่มีแผนสำรองที่ชัดเจน สถานการณ์นี้ยังส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจภายในประเทศ โดยเฉพาะต่อผู้บริโภคและภาคธุรกิจที่ต้องเผชิญกับราคาสินค้าที่สูงขึ้นและความไม่แน่นอนในตลาด

การถอยในเชิงยุทธศาสตร์ของสหรัฐฯ นี้จึงเป็นสัญญาณของการปรับท่าทีเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบทางเศรษฐกิจที่รุนแรง และอาจนำไปสู่การเจรจาทางการค้าในอนาคต หากทั้งสองฝ่ายสามารถหาจุดร่วมที่เหมาะสมได้

มุมมองของนักวิชาการไทยต่อสงครามการค้าสหรัฐฯ-จีน สงครามการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกาและจีนได้กลายเป็นปรากฏการณ์เชิงภูมิรัฐศาสตร์ที่ส่งแรงกระเพื่อมไปทั่วโลก โดยเฉพาะต่อประเทศขนาดกลางอย่างไทย ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจที่ลึกซึ้งกับทั้งสองฝ่าย นักวิชาการไทยหลายท่านได้แสดงความเห็นต่อผลกระทบของความขัดแย้งนี้ โดยเฉพาะในแง่ภูมิที่เกี่ยวข้อกับอำนาจทางเศรษฐกิจ ความมั่นคงระหว่างประเทศ และทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ของชาติ

ดร.ศุภชัย พานิชภักดิ์ อดีตผู้อำนวยการใหญ่องค์การการค้าโลก (WTO) และอดีตเลขาธิการ UNCTAD ได้ชี้ให้เห็นว่า นโยบายภาษีศุลกากรของสหรัฐฯ ภายใต้การนำของประธานาธิบดี โดนัลด์ ทรัมป์ กำลังส่งผลย้อนกลับต่อเศรษฐกิจสหรัฐฯ เอง ทั้งในรูปแบบของภาวะถดถอย ความไม่แน่นอนในนโยบายการค้า และการบั่นทอนความเชื่อมั่นของนักลงทุนและพันธมิตรระหว่าง

ประเทศ นอกจากนี้ เขายังเน้นย้ำถึงการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของระเบียบโลก จากระบบมหาอำนาจเดี่ยว (unipolarity) ที่สหรัฐฯ ครองอำนาจ มาเป็นโลกหลายขั้วอำนาจ (multipolar world) ซึ่งจีนกำลังก้าวขึ้นมาเป็นศูนย์กลางอำนาจทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีสำคัญที่ทำลายสถานะเดิมของสหรัฐฯ

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ **ดร.ศุภวุฒิ สายเชื้อ** นักเศรษฐศาสตร์อาวุโส ได้ตั้งข้อสังเกตว่า สหรัฐฯ กำลังใช้มาตรการเศรษฐกิจเพื่อกดดันพันธมิตรให้ “เลือกข้าง” โดยเฉพาะการพยายามโดดเดี่ยวจีนออกจากระบบเศรษฐกิจโลก มาตรการเหล่านี้ไม่เพียงสร้างความตึงเครียดในระดับภูมิภาคเท่านั้น แต่ยังอาจส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของโลกโดยรวม เขาชี้ว่า ประเทศไทย ซึ่งมีการพึ่งพิงทั้งจีนและสหรัฐฯ ในด้านการค้า การลงทุน และเทคโนโลยี จึงเผชิญกับความท้าทายอย่างยิ่งในการดำรงความเป็นกลางและปกป้องผลประโยชน์แห่งชาติ

ดร.ปิติ ศรีแสงนาม ผู้อำนวยการศูนย์อาเซียนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็ได้เตือนว่า ความขัดแย้งระหว่างสหรัฐฯ และจีนในมิติเศรษฐกิจจะมีผลกระทบเป็นวงกว้าง และไทยควรเตรียมความพร้อมทั้งในระดับนโยบายและโครงสร้างเพื่อรองรับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น ความเห็นของเขานี้ว่าความเชื่อมโยงระหว่างภูมิรัฐศาสตร์และเศรษฐกิจโลกในปัจจุบันได้ทำให้ประเทศเล็กและขนาดกลางไม่สามารถเพิกเฉยต่อผลกระทบที่เกิดจากความขัดแย้งระหว่างมหาอำนาจได้อีกต่อไป

ดร.นณริฏ พิศลยบุตร นักวิจัยอาวุโสจากสถาบัน TDRI วิเคราะห์ว่า นโยบาย “America First” ของสหรัฐฯ กำลังเร่งความขัดแย้งกับจีนให้รุนแรงขึ้น และประเทศเล็ก ๆ อย่างไทยจะหลีกเลี่ยงแรงกดดันในการเลือกข้างได้ยากยิ่ง เขาเสนอว่า ไทยควรเตรียมกลไกเชิงยุทธศาสตร์ที่สามารถรองรับแรงกดดันจากทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะในมิติของการลงทุนเทคโนโลยีขั้นสูง พลังงาน และระบบห่วงโซ่อุปทาน

อีกมุมหนึ่ง **รศ.ดร.อักษรศรี พานิชสาส์น** จากคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ชี้ให้เห็นถึงแรงกดดันจากทั้งจีนและสหรัฐฯ ผ่านพฤติกรรมเชิงสัญลักษณ์ เช่น การเลื่อนเจรจาการค้าระหว่างไทยกับสหรัฐฯ ซึ่งอาจสะท้อนการตอบโต้ของจีนที่ไม่ต้องการให้ไทยกลายเป็นฐานการผลิตสำหรับสินค้าส่งออกไปยังสหรัฐฯ ความเห็นของเธอเน้นว่า ไทยอยู่ท่ามกลาง “สมรภูมิเศรษฐกิจเชิงอำนาจ” ซึ่งต้องบริหารสมดุลเชิงยุทธศาสตร์อย่างระมัดระวัง เพื่อไม่ให้ตกเป็นเบี้ยล่างของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

นอกจากนักเศรษฐศาสตร์ในวงวิชาการแล้ว นักวิเคราะห์ข่าวต่างประเทศอย่าง **คุณทอง ขันทอง** ก็ได้ตั้งข้อสังเกตว่า สถานการณ์สงครามการค้าระหว่างสหรัฐฯ และจีนทำให้ไทยไม่สามารถวางตัวเป็นกลางได้โดยสิ้นเชิง โดยเขาเสนอว่าการเลือกข้างแม้ทางอ้อม เช่น ผ่านข้อตกลงทางทหาร เทคโนโลยี หรือการร่วมเวทีการค้าพหุภาคี ล้วนถูกตีความในเชิงยุทธศาสตร์ ซึ่งสร้างความเสี่ยงต่อการตอบโต้จากอีกฝ่าย

มุมมองของนักวิชาการไทยทั้งหมดนี้สะท้อนจุดร่วมสำคัญว่า **สงครามการค้าไม่ใช่เรื่องของภาษีเพียงอย่างเดียว แต่เป็นเครื่องมือเชิงภูมิเศรษฐศาสตร์ที่มหาอำนาจใช้ต่อรองอำนาจระหว่างประเทศ** และประเทศขนาดกลางอย่างไทยไม่สามารถละเลยการวางยุทธศาสตร์ตอบโต้ที่ยืดหยุ่นและรอบคอบได้

อีกต่อไป การบริหารนโยบายต่างประเทศท่ามกลางความขัดแย้งนี้ จึงต้องอาศัยการประเมินโครงสร้างเชิงลึกของอำนาจการค้า และความมั่นคงอย่างเป็นระบบ ไม่ใช่เพียงการตอบสนองต่อเหตุการณ์เฉพาะหน้า

ในบริบทนี้ ไทยซึ่งเป็นประเทศขนาดกลาง จำเป็นต้องรู้จักหวั่นในการโอนอ่อน คล้อยตามเมื่อถึงเวลา เพื่อรักษาความอยู่รอดพร้อมๆ กับต้องหันกลับมาประเมินตัวเองอย่างจริงจังว่า "การอยู่รอด" ภายใต้ต้นทุนในมิติต่างๆ ของไทย ทั้งเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และความมั่นคง มีความหมายอย่างไร เพื่อสามารถดำรงอยู่ และเติบโตได้อย่างยั่งยืนท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงของระเบียบโลกใหม่

สงครามที่อาจแพ้ เพราะขาดความเข้าใจเชิงโครงสร้าง สงครามการค้ากับจีนสะท้อนให้เห็นว่าสหรัฐฯ อาจแพ้สงครามนี้ไม่ใช่เพราะอ่อนแอทางเศรษฐกิจ แต่เพราะขาดความเข้าใจเชิงโครงสร้างในความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจ การเมือง และนโยบาย การใช้ภาษีสกุลการเป็นเครื่องมือเชิงอำนาจโดยไม่คำนึงถึงห่วงโซ่อุปทาน การแทรกแซงนโยบายการเงินโดยไม่มีความมั่นคงภายใน และการเมืองที่ใช้ประชานิยมเป็นหลัก ล้วนสะท้อนการดำเนินนโยบายที่ไม่ยั่งยืน

ในโลกที่ความเชื่อมโยงระหว่างประเทศเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเข้าใจภูมิเศรษฐศาสตร์ในมิติที่ลึกซึ้ง และเคารพความเป็นอิสระของนโยบายเศรษฐกิจ จะเป็นเสาหลักของความมั่นคงทางยุทธศาสตร์ที่แท้จริง ไม่ใช่แค่เสียงโห่ร้องบนเวทีการเมืองระยะสั้น

พ.อ.หญิง นवलสมร จรวงษ์

อจ.ทก.วทบ.

แหล่งอ้างอิง

1. Facebook. MAJOR BREAKING TRADE DEVASTATION FOR TRUMP [อินเทอร์เน็ต]: Facebook; [2005] [เข้าถึงเมื่อ 26 เม.ย. 2568]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.facebook.com/photo/?fbid=1098281489004103&set=a.605386548293602>
2. Wall Street Journal. (2025, April 28). *Treasury Secretary Bessent: It's up to China to de-escalate*. Wall Street Journal. <https://shorturl.asia/Q6Wpx>
3. The Washington Post. Trump's false or misleading claims total 30,573 over four years [อินเทอร์เน็ต]. Washington, DC: The Washington Post; 2021 [เข้าถึงเมื่อ 26 เม.ย. 2568]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.washingtonpost.com/politics/2021/01/24/trumps-false-or-misleading-claims-total-30573-over-four-years/>
4. Bangkokbiznews. สหรัฐฯ เล็งลดภาษีสินค้าจีน ทรัมป์ส่งสัญญาณอ่อนลงในสงครามการค้า [อินเทอร์เน็ต]. กรุงเทพฯ: กรุงเทพธุรกิจ; 2568 [เข้าถึงเมื่อ 26 เม.ย. 2568]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.bangkokbiznews.com/world/1177076>
5. Call to Activism. China says Trump's 'blackmail' tactics will not work and calls his claim of a deal "fake news" [Internet]. X (formerly Twitter). 2025 Apr 22 [cited 2025 Apr 26]. Available from: <https://x.com/calltoactivism/status/1915429301069000756?s=53>